
Halime es-Sa‘diyye

Resûlullah’ın (s.a.v.) sütannesi

**Bu vakarlı ve ağırbaşlı hanım her Müslümanın gözünde değerlidir,
her mümin için kıymetlidir.
Onun mübarek göğsünden saadetli çocuk Muhammed b. Abdullah (s.a.v.) süt emdi…
Sevgi dolu göğsünde uyudu…
Şefkatle dolu kucağında büyüdü…
Onun ve Benî Sa‘d kavminin fesahatinden nasiplendi…
Böylece en beliğ konuşanlardan ve en fasih hitap edenlerden oldu.**

İşte bu yüce hanım, Peygamberimiz Muhammed’in (s.a.v.) sütannesi Halime es-Sa‘diyye’dir.

**Halime’nin o mübarek çocuğu emzirmesi,
dünyayı iyilik ve rahmetle dolduran o yavruyu kucağına alması,
ona hayır ve hidayet getirmesi,
onu ahlak ve faziletle süslemesi,
ibret verici bir hikâyedir.**

**Bunu Halime es-Sa‘diyye kendi parlak ve tatlı üslubuyla anlatmıştır.
Haydi onu dinleyelim…
Zira onun Resûlullah hakkında anlattıkları, haberlerin en güzellerindendir.**

Halime es-Sa‘diyye şöyle anlatır:

Ben, kocam ve küçük bir oğlumla birlikte Mekke’ye sütannelik yapacak çocuklar aramaya

çıktım.
Benimle birlikte kavmim Benî Sa'd'dan başka kadınlar da aynı maksatla yola çıkmışlardı.

O yıl şiddetli kıtlık yılıydı.
Ekinler kurumuş, hayvanlar ölmüş, elimizde hiçbir şey kalmamıştı.

Yanımızda iki yaşlı ve zayıf hayvan vardı, süt vermiyorlardı.
Ben küçük oğlumla birine bindim, kocam da diğerine.
Onun devesi daha yaşlı ve daha zayıftı.

Vallahi biz, çocuğumuzun açlıktan sürekli ağlaması yüzünden bütün gecelerimizi uykusuz geçiriyorduk.
Çünkü göğsümde süt yoktu, deveden de süt gelmiyordu.

Zayıf hayvanımız yüzünden kervandan geri kalıyor, arkadaşlarımız bundan rahatsız oluyordu.

Mekke'ye vardığımızda hep Abdullah oğlu yetim Muhammed gösteriliyordu.
Bizse yetim olduğu için almak istemiyorduk ve diyorduk ki:
"Yetim çocuktan bize ne fayda gelir? Onun dedesi bize ne yapabilir ki?"

İki gün geçmeden bütün kadınlar birer çocuk aldı.
Ben ise hiçbirini alamamıştım.
Dönüşe hazırlanırken kocama dedim ki:
"Ben çocuksuz dönmek istemem. Arkadaşlarımın hepsinin yanında bir çocuk var, ben elim boş kalamam. Vallahi gidip o yetimi alacağım."

Kocam dedi ki:
"Zararı yok, al. Belki Allah onda hayır yaratır."

Böylece annesine gidip Muhammed'i aldım.
Vallahi başka çocuk bulamadığım için onu aldım.

**Onu kucağıma alıp göğsümü verdim.
Allah dilediği kadar süt verdi. Çocuk kana kana içti.
Sonra kendi oğlum da içti. İkisi de doydular ve uyudular.**

Biz de kocamla yanlarına uzandık. Uzun zamandır ilk defa huzurla uyuduk.

**Kocam yaşlı devesine baktı; iki memesi sütle dolmuştu!
Hayretle sağdı, içti, bana da verdi.
Biz de doyana kadar içtik.**

O gece hayatımızın en bereketli gecesi oldu.

**Sabah kocam bana dedi ki:
"Ey Halime, sen gerçekten mübarek bir çocuk aldın."
Ben de dedim:
"Evet, öyle görünüyor. Ondan çok hayır umuyorum."**

**Mekke'den ayrıldık.
Ben yaşlı merkeple onu taşıyordum.
Hayvan öyle canlı ve hızlı gidiyordu ki, kimse ona yetişemiyordu.**

**Arkadaşlarım hayretle dediler:
"Ey Ebû Züeyb'in kızı, yavaşla! Bu senin yaşlı merkebin değil mi?"
Ben de dedim: "Evet, vallahi odur."
Onlar: "Onda mutlaka bir iş var." dediler.**

**Sonra yurdumuza, Benî Sa'd diyarına döndük.
Orası Allah'ın en kurak yerlerinden biriydi.**

**Ama koyunlarımız sabah otluyor, akşam sütle dolu dönüyordu.
Biz içiyor, doyuyorduk.**

Hiç kimse hayvanından süt alamazken biz bol bol içiyorduk.

Halk çobanlarına diyordu ki:
“Koyunlarınızı Halime’nin çobanının peşinden otlatın.”
Onlar da öyle yapıyordu ama hayvanları aç ve susuz dönüyordu.

Allah’ın bereketi üzerimizdeydi.
Çocuk iki yıl boyunca böyle büyüdü.
Akranlarından daha güçlü ve sağlıklı gelişti.

Onu sütten kesince annesine götürdük.
Onu yanımızda tutmayı çok istiyorduk.

Annesine dedim ki:
“Onu biraz daha yanımda bırak. Daha kuvvetlensin. Mekke’nin hastalıklarından korkuyorum.”

Onu ikna ettim ve yine bize verdi.
Onu alıp sevinçle döndük.

Birkaç ay geçmeden korkutucu bir hadise oldu.
Bir sabah kardeşiyle koyun otlatmaya gitmişti.
Birden kardeşi koşarak geldi:
“Kureyşli kardeşime yetişin! Onu iki beyaz giysili adam yakaladı, yere yatırdı, karnını yardılar!” dedi.

Ben ve kocam koşup vardık.
Onu yüzü sararmış, titrer halde bulduk.

Kocam kucakladı, ben de bağrıma bastım:
“Oğlum, ne oldu?” dedim.

Dedi ki:
“İki beyaz giysili adam geldi. Beni yatırdılar, karnımı yardılar, içinden bir şey aradılar, bilmem neydi. Sonra bırakıp gittiler.”

Biz korku içinde onu Mekke’ye annesine götürdük.

Annesi dedi ki:
“Ey Halime, Muhammed’i niçin getirdin? Onu yanında tutmaya çok istekliydin.”

Ben dedim:
“Artık kuvvetlendi, görevimi yaptım. Onu sana teslim ediyorum.”

Ama annesi ısrarla gerçeği sordu.
Ben de başından geçenleri anlattım.

Bunun üzerine dedi ki:
“Oğluma şeytan mı musallat olur diye korktun mu?”
Ben: “Evet” dedim.
O dedi ki:
“Hayır! Şeytanın ona yolu yoktur. Oğlumun büyük bir durumu vardır. Sana bir şey söyleyeyim mi?

Onu hamile iken karnımdan bir nur çıktı, Şam’daki Busra saraylarını aydınlattı.
Doğumda ise elleri yere, başı göğe bakar halde doğdu.

Ey Halime, artık onu bırak. Allah senden razı olsun.”

Biz ayrıldık, çok üzüldük.
Oğlumuz da ondan ayrıldığı için çok ağladı.

Yıllar geçti.
Halime yaşlandı.

Ama o yetim çocuk, Arapların efendisi, insanlığın rehberi, peygamber oldu.

Halime iman etti, Kur’an’a inandı.

Resûlullah onu görünce sevinçle ayağa kalktı,
“Annem! Annem!” dedi.
Elbisesini çıkarıp altına serdi.
Ona ikramda bulundu.

Sahabe bu manzaraya hayranlık ve hürmetle baktı.

Allah’ın salât ve selamı, güzel ahlak sahibi, sadık ve vefalı Muhammed’in üzerine olsun.
Allah’ın rızası, Peygamberimizin sütannesi, yüce hanım Halime es-Sa‘diyye’nin üzerine olsun